WASHINGTON D.C.

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 98. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го ТРАВНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 23, 1957 No. 98. VOL. LXIV.

ЗМЕНШЕННЯ ДОПОМОГИ ДЛЯ ЗАКОРДОНУ ЗБІЛЬШУЄ РИСК ВІЙНИ --- ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ

АЙЗЕНГАВЕР ПЕРЕДАВ КОНҐРЕСОВІ НОВИЙ ПЛЯН ЗАКОРДОННОЇ ДОПОМОГИ І ЗВЕРНУВСЯ ДО ГРОМАДЯНСТВА ЗА ПІДТРИМКОЮ В ЙОГО БОРОТЬБІ ПРОТИ ПЛЯНОВАНОЇ КОНҐРЕСОМ РЕДУКЦІЇ БЮДЖЕТУ

Вашингтон. — У своїй промові до американського народу, передаваній радіовими і телевізійними стаціями у вівторок 21 травня, президент Айзенгавер заявив, що намагання Конґресу зменшити в основному запляновану урядом у висоті 3,865,000,000 долярів допомогу для закордону може стати нерозсудливою грою, загрозливою і для миру і для свободи ЗДА. Президент перестеріг націю перед помилковими і шкідливими ощадностевими тенденціями, стверджуючи, що — хоч і кошти миру є високі, то кошти війни є ще вищі і їх треба платити життям молоді і руїною міст. Надмірна редукція заплянованої урядом програми закордонної допомоги може стати послабленням нації і її оборонної спроможности. Намагання заощадити гроші коштом такої загрози не є ані консервативним, ані конструктивним, але цілком таки нерозумним. Таке намагання може привести і до втрати миру і до втрати свободи, або й навіть до втрати усього. Нерозсудлива редукція бюджету збільшує непомірно риск війни. Якщо б З'єдиненим Державам — довелося залишитися самим в обличчі комуністичної загрози, то це примусило б Америку до велетенських більйонових витрат на оборону країни, до великого зільшення збройних сил і до видатного продовження військової служби. — Перед своєю промовою до народу през. Айзенгавер передав Конґресові спеціяльне звернення в справі закордонної допомоги, прохаючи асиґнувати на здійснення урядової програми в цій ділянці крім 3,865,000,000 ще додаткових 500 мільйонів долярів, признаних Конґресом, але невикористаних у 1956 р. У своєму зверненні до Конґресу Президент запропонував відділити мілітарну й оборонну допомогу від економічної і влучити мілітарну допомогу як окрему ділянку до бюджету департаменту оборони. Із передбаченої для закордонної допомоги суми 2,800,000,000 долярів мали б бути видатковані на мілітарні цілі, решта тимчасово на господарську допомогу. Щодо останньої, то Президент запропонував у своєму зверненні створити окремий фонд, з якого на протязі довшого часу мали б бути уділювані позички для заприязнених країн. Не зважаючи на виступ Президента і на передане ним Конґресові звернення, бюджетова комісія Палати Репрезентантів вирішила зредукувати бюджет департаменту оборони на понад 2 пів більйона долярів, заявляючи, що ця редукція не вплине на оборонну спроможність країни, бо вона не заторкує важливих життєво ділянок.

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ
1938 — 23 травня — 1957

19 років тому, 23-го травня 1938-го року, на вулиці голляндського міста Роттердаму згинув від підступно переданої йому большевицьким аґентом годинникової бомби полковник Січових Стрільців, Голова Проводу Українських Націоналістів сл. п. Євген Коновалець, організатор і провідник українського революційного руху після першої світової війни. Большевицька бомба мала далеко більше завдання, ніж вбити людину; вона мала разом з нею вбити і бодай спаралізувати ту велику визвольну ідею, яку ця Людина репрезентувала, і той могутній революційно-визвольний рух, що його полк. Євген Коновалець очолював. Москва вбила сл. п. полковника Євгена Коновальця, але його кров'ю і його смертю не знищив і не припинив московський ворог людства українського визвольного руху і визвольної боротьби. Полковник Євген Коновалець, як і сотні його бойовиків, поляг жертвою в нерівному бою, але за ним „борців свіжі полки пішли, на смерть і загладу готові", та будуть іти, аж доки не буде здійснена та велика ідея, яка присвічувала і присвічує їм у їхній боротьбі: вільна, ні від кого незалежна Самостійна Соборна Українська Держава!

Президент закликає до жертвенности на Червоний Хрест

Вашингтон. — Президент Айзенгавер промовляв на зборах Американського Крайового Червоного Хреста і в своїй промові висловив надію, що американський нарід незабаром зложить тих 50,000,000 долярів, які Червоний Хрест видав в останньому часі жертвам стихійних катастроф — повені і торнад. Президент сказав, що це велика сума, але „американці її складуть". Айзенгавер покликався на розмову з президентом Американського Червоного Хреста генералом Алфредом М. Ґрунтером, який поінформував його, що ЧХ не має фондів на допомогу новим жертвам стихійних катастроф, бо в минулому мусів видати аж 50 мільйонів долярів тим, які потребували допомоги. „Світ збільшується, казав Президент, а зі зростом числа населення збільшуються і потреби на допомогу. Надії на допомогу мусять бути здійснені, бо інакше не існувала б воля, якою ми всі втішаємося".

Рада Безпеки не прийняла в справі Суезу ніякого рішення

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй закінчила у другому дні, у вівторок 21-го травня 1957 свої наради над скаргою Франції у справі Суезького каналу, розійшовшись без визначення найближчого засідання та не прийнявши ніякого конкретного рішення. У тому дні американський представник амбасадор Генрі Кебот Ладж склав дві заяви: у першій заяві з'ясував становище З'єдинених Держав, а в наступній подав сумаричний вислід дебати. Він повторив здебільша те, що заявив був на попередньому засіданні Ради Безпеки в цій самій справі 26 квітня ц. р., що вправді одностороння заява Єгипту в справі Суезького каналу з 24 квітня не задовольняє користувачів каналу і має багато недоліків, проте треба виставити політику Єгипту в справі Суезу „на пробу". Підсумовуючи теперішню дебату, Ладж ствердив, що більшість членів Ради Безпеки висловили своє невдоволення і сумніви з приводу одностороннього характеру заяви Єгипту, браку в тій заяві уточнення, як має відбуватись співпраця користувачів каналу з єгипетською адміністрацією, — браку виразної згоди на вирішування спорів Міжнародним Трибуналом в Гаазі, браку виразного потвердження „шістьох принципів", зокрема принципу про відмежування Суезького каналу від політики будь-якої держави, і браку заяви, що Єгипет не відкличе ані не змінить зголошеної заяви знову на власну руку, коли йому це буде вигідно. Ствердивши всі ці браки, Ладж прийшов до висновку, що теперішній стан Суезької проблеми є тимчасовою, а не перманентною розв'язкою і що ця справа все ще знаходиться на денному порядку Ради Безпеки. Французький міністер Піно заявив, що він „вдоволений" і застерігає за Францією право зголошення нової скарги в пізнішому часі. Совєтський делегат Соболєв застерігся, що заява Ладжа не була ухвалою Ради Безпеки, а тільки висловленням поглядів Ладжа — і на тому Рада Безпеки розійшлась.

Відвідини королеви Єлисавети в ЗДА під знаком запиту

Лондон. — Лондонський часопис „Сандей Експресс" приніс вістку, наче б відложено на необмежений час пляновану подорож королеви Єлисавети до З'єдинених Держав. Єлисавета II мала прибути на святкування роковин заснування першої англійської колонії в Джеймставні у Вирджінії, або й без цієї нагоди пізнім літом чи осінню цього року. През. Айзенгавер заявив, що відвідини королеви Єлисавети були б в кожному часі прийняті в ЗДА з найбільшою радістю, але визначення докладного часу залежить виключно від неї. Справа ускладнилась саме при визначуванні терміну. На 1959 рік королева обіцяла прибути до Канади на урочисте відкриття каналу Сант Лоренс. Коли б тепер королева приїхала до ЗДА, вона не могла б оминути Канади, а коли б поїхала туди і в 1957 і 1959 р.р., то подібні претенсії позголошували б і інші члени Коммонвелту. Зате англійські політичні чинники заперечують, наче б причиною відкладення відвідин королеви Єлисавети є погіршені американсько-канадійські взаємини внаслідку самогубства канадійського дипломата Нормана в Єгипті у зв'язку з закидами, зголошеними проти нього в американському Конґресі. В усякому разі справа приїзду королеви Єлисавети ще остаточно не вирішена.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД МОЛЛЕ ПОДАВСЯ ДО ДИМІСІЇ

ДІСТАВ У ПАРЛЯМЕНТІ ВОТУМ НЕДОВІР'Я ГОЛОСАМИ КОМУНІСТІВ І КРАЙНЬОЇ ПРАВИЦІ

Париж. — Після шістнадцятьох місяців урядування — найдовшому в післявоєнній історії Франції — 22-ий з черги післявоєнний уряд із прем'єром Ґю Молле зазнав у вівторок 21 травня ц. р. у парляменті поразку: „за" ним голосувало тільки 213 послів, а „проти" 250. Негайно після того голосування прем'єр Моле поїхав до Елізейського палацу, де зголосив президентові Рене Коті димісію цілого уряду. Президент покищо димісії не прийняв, заявивши, що мусить засягнути опінії керівників всіх політичних партій, але Ґю Молле заявив журналістам, що він уважає, що уряд впав та що розпочалась криза, під час якої теперішній уряд виконуватиме тільки тимчасово біжучі справи. Безпосередньою причиною упадку уряду було його внесення на вирішення цілої низки нових податків, однак насправді — за коментарями преси — упадок уряду Молле був спричинений затяжною кризою, на яку склалася однаково безвиглядна війна в Альжирі, як господарські труднощі Франції, спричинені Альжирською війною і Суезькою кризою. Формально уряд Молле міг би залишитися далі при владі, бо опозиція проти нього не зібрала абсолютної більшости парляментарних членів: на 594 послів треба би мати найменше 298 голосів. Однак тому, що в даному випадку річ іде про таку важливу справу, як державні фінанси і конечність знайдення джерела для покриття необхідних державних видатків, Молле не вважає за можливе урядувати без сильної підтримки парляментом. Це було вже 34-те з черги голосування в справі довір'я чи недовір'я прем'єрові Молле. На опозиційну більшість склалось близько 150 голосів комуністів, а решту склали „пужадисти", т. зв. селянська партія і праві „незалежні". Правиця голосувала „проти" з уваги на соціяльні реформи, запроєктовані Молле для Альжиру, а комуністи — з уваги взагалі на війну в Альжирі та становище уряду Молле у відношенні до Єгипту през. Нассера в справі Суезького каналу. Теперішня несподівана криза французького уряду вплине мабуть на відложення приїзду французького президента Рене Коті до Америки. Він має виїхати вже в понеділок 27 ц. м., щоб прибути до Вашингтону на 3 червня. Якщо вдалося б розв'язати кризу до кінця цього місяця, що є річчю дуже сумнівною, то през. Коті відлетів би 2-го червня літаком, щоб дотримати речинця. В противному випадку ці відвідини будуть пересунені на пізніший час, мабуть на осінь ц. р.

50 осіб вбитих і сотки поранених внаслідок торнад в Міссурі

Ст Луіс, Мо, — В стейті Міссурі вже два дні бушують торнада, від яких згинуло 50 осіб, а сотки є поранені. Матеріяльні втрати сягають мільйонів долярів. У вівторок 21-го травня віяли торнада в місцевостях Фремон і Делон недалеко міста Ст. Луіс і спричинили смерть 13 осіб, і кого 80 осіб було поранених. Містечко Фремон майже вповні знищене, десять днів тому воно було сильно потерпіло від повені. В цій місцевості згинуло подружжя Джек Аллі, яке врятувалося було на дасі під час повені. Буревій скинув дах зі школи в місцевості Альто Пасе та знищив кілька домів. В понеділок бушували буревії на передмістях міста Кензо Сити і спричинили смерть 37 осіб, а більше як 200 осіб були поранені. Багато поранених, які лежать в шпиталях, находяться в критичному стані. Сотки людей залишилися без даху над головою, а матеріяльні втрати дуже великі. Ґубернатор стейту Джеймс Т. Блер проголосив місто на воєнному становищі, і патрулі крайової ґвардії бережуть порядку в районах, навіщених катастрофою. 15-поверхова крамниця була зрівнана з землею, те саме сталося з будинком нової школи в Раскін Гайтс, якої будова коштувала два мільйони долярів. Сила буревію була така нагальна, що перекидала авта, які стояли на вулиці. Торнадо поперeривав електричні проводи та телефонічні лінії. В одному домі згинула мати з двома дітьми: пані Барбара Дейвіс і 7-річна Памела і 5-річна Тамара.

Джан Енґліш вибраний на містоголову Виконної Ради АФП-КІО

Вашингтон. — Виконна Рада Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій вибрала на містоголову Джана Енґліша — скарбника Міжнародного Братства Шоферів і противника Дейва Бека. Він зайняв становище, яке опорожнилося після того, як Виконна Рада АФП — КІО скинула Бека з містоголовства та позбавила його членства в цій раді. Енґліш, обіймаючи нове становище, заявив журналістам. „Ми збираємося самі очистити своє брудне білля. Американський світ праці знову буде гордий на наше братство", Братство Шоферів буде вибирати свій провід в вересні цього року. Якщо Бек зрезиґнував би перед конвенцією, то Виконна Рада Братства Шоферів вибрала б на його місце тимчасового голову. Енґліш заявив, що він має право скликати Виконну Раду, якщо на це погодяться ще 6 її членів. Енґліш скличе раду в найближчих днях, коли Бек не схоче цього зробити, і на Виконній Раді зажадає, щоб Бек зрезиґнував. „Ми будемо говорити з Беком і дізнаємося, що він думає робити", — казав Енґліш. Деякі спілки, які належать до Братства Шоферів, вже тепер домагаються резиґнації Бека.

Відбувся лет з ЗДА до Парижу впродовж 6 і пів год.

Париж. — У вівторок 21-го травня ц. р. американський майор Робінсон Різнер перелетів Атлянтійський океан турбомоторовим літаком типу „Сейбр" впродовж 6 годин і 38 хвилин. Він летів докладно шляхом, що ним летів був 30 років тому тодішний капітан, теперішній генерал Чарлз Ліндберґ 21 травня 1927 р. Робінсон Різнер перевів свій лет саме для звеличання славетної події з-перед 30 років. Ліндберґ летів тоді на своєму аеропляні „Спирит оф Сант Луїс" 33 години і 29 хвилин. Він мав із собою 450 ґальонів бензини, яка вистачила йому аж до самого Парижу, а тепер, хоч ракетний літак майора Різнера забрав 1,500 ґальонів ґазоліни, проте мусів двічі набирати пального під час свого лету з „літаючих цистерн", бо його літак зужитковує 450 ґальонів впродовж 45 хвилин. Вилетів майор Різнер із військового летовища МекҐвайр в Ню Джерзі та прилетів докладно на те саме місце на летовищі Ле Бурже, на якому висадився був Ліндберґ.

Аденауер конферував з головним командантом НАТО

Бонн. — Західньо-німецький канцлер Конрад Аденауер перевів у вівторок 21 травня кількагодинні наради з головним командантом військ НАТО, генералом Лорісом Норстедом. У них нарадах взяли участь також німецькі генерали Адольф Гойзінґер і Ганс Шпайдель та міністер військових справ Франц Штравс. Ці наради стояли у тісному зв'язку з виїздом у четвер цього тижня названого німецького міністра оборони Франца Йосифа Штравса до Лондону на наради з англійським міністром оборони Дунканом Сандісом на тему нової англійської оборонної стратегії, яка передбачує відкликання поважної частини англійських військ з европейського суходолу. Західня Німеччина хоче, щоб Англія визнала за необхідне втримувати на европейському суходолі мінімум 50,000 свого війська, отож, щоб вона не відтягнула відтіль більше, як 37.000 з теперішнього ґарнізону 87.000 вояків. Розмови канцлера Аденауера з генералом Лорісом Норстедом та наради Штравса в Англії є частиною підготови, яку канцлер Аденауер робить перед своїм виїздом із відвідинами до З'єдинених Держав у другій половині цього тижня. Канцлер Аденауер має перевести наради із президентом Айзенгавером, державним секретарем Доллесом, секретарем оборони Чарльсом Вилсоном та спеціяльним репрезентантом Президента для роззброєння, голови американської делеґації на Лондонській конференції роззброєння, Геролдом Стассеном. Справа роззброєння страшенне важлива для Західньої Німеччини з уваги — з одного боку — на небезпеку від СССР та — з другого боку на пацифістичну кампанію опозиційної Соціял-демократичної партії у виборах до німецького парляменту, які відбудуться вже 15 вересня ц. р.

МекКормек передбачає, що ще в цьому році Конґрес ухвалить зменшення податків

Вашингтон. — Провідник демократичної більшости в Палаті Репрезентантів конґресмен Джан В. МекКормек заявив в радіовому інтерв'ю, що є поважна надія на те, що між 15 і 20 червня Конґрес почне нараджуватися над зменшенням прибуткових податків. Зменшення прибуткових податків відбулося б таким способом, що збільшено б на 100 долярів суму, звільнену від оподаткування, яка тепер виносить по 600 долярів на особу, а пізніше мала б становити по 700 долярів від кожної особи. МекКормек сподівається зменшення податків, бо, на його думку, Конґрес зменшить запроєктований президентом Айзенгавером бюджет на три і пів або й на чотири й пів більйона долярів, і тоді буде в бюджеті надвишка, яка дозволить зменшити прибуткові податки тим, які найменше заробляють. Журналіст питався конґресмена МекКормека, чи зменшення податків має означати повну перемогу над президентом Айзенгавером, на що конґресмен відповів, що „думка про зменшення податків є дуже мудра, і якщо вдасться осягнути це зменшення, то це буде повна перемога демократів над Президентом".

Майор Робінсон Різнер перед відлетом понад Атлянтійський океан шляхом Ліндберґа. Поруч стоїть Кеннет Бедекер, колишній механік Ліндберґа. Внизу літак, що ним летів Різнер.

В АМЕРИЦІ

● **Демократичний сенатор** Пол Ґ. Даґлес запропонував скреслити в бюджеті 30,000 долярів на збільшення платні кельнерам у сенатському ресторані, а натомість підвищити ціну на харчі. Він сказав, що це дуже дешево платити за порцію фасолевої зупи по 15—25 центів. Пропозиція його не перейшла. Сенатор Воррен Дж. Маґнусон нарікав на погані харчі в цьому ресторані.

● **Міжнародна Ліґа Оборони Прав Людини** пропонує дати 10,000 долярів нагороди тому, хто допоможе розкрити таємницю смерти професора Колумбійського університету д-ра Дж. де Ґаліндеза, що згинув 12 березня 1956 році. Д-р Ґаліндез неоднократно виступав проти президента Домініканської Республіки генералісимуса Рафаеля Трухілля. В той самий час зник американський летун, який летів до Домініканської Республіки.

● **85-й Відділ Братства Шоферів** у Сан Франсіско домагається, щоб Дейв Бек зрезиґнував із свого становища — головства в цьому братстві, бо він, мовляв, зробив посміховище з цієї робітничої організації. 85-ий Відділ має 6,500 членів.

● **21-го травня** десятимільйонова особа в ЗДА дістала чек із соціяльного забезпечення. Цей чек підписав сам секретар добродійности Маріон Б. Фолсон. Парада з цієї нагоди відбудеться в Ню Йорку 6-го червня ц. р.

● **З одобренням президента Айзенгавера** видано афіші, в яких пригадується американським туристам, що вони закордоном є „амбасадорами доброї волі" і тому повинні відповідно поводитися, відвідуючи чужі країни. Ці афіші будуть розліплені в портах і на летовищах.

● **Жаба „Бінс"** 15-річної Каролайни Войтіч із Стоктону в Каліфорнії дістала перше місце в жаб'ячих змаганнях, скочивши на 12 стіп і 7 цалів. Жаба „Бінс" здобула собі славу, а своїй власничці 1,000 долярів нагороди. Жаб'ячі змагання відбуваються в цьому місті щороку для відзначення відомого оповідання Марка Твейна про жабу - скакуна.

● **У Саммітвіллі**, Н. Й., поліція викрила, що в одному домі відбувається недозволена боротьба півнів. Під час облави на цей дім заарештовано 46 чоловіків і сконфісковано 41 півня. Заарештовані заплатили по 15 долярів гривни „за підбурювання тварин до боротьби". Тільки один з них твердив, що він до тої гри непричетний і його мають в суді переслухувати в цій справі.

● **14-річна Ольга Касанова** на очах юрби народу скочила з 11-го поверху в готелі „Валтон", в якому жила разом із своєю тіткою. Поліцисти на протязі 20 хвилин умовляли її з вулиці не робити цього. Дівчина забилася на смерть в Ню Йорку.

Адвокат Анна Чопик, Гол. Радна УНСоюзу, допущена до практики перед Найвищим Судом ЗДА

Бостон, Масс. — Адв. Анна Чопик, головна радна Українського Народного Союзу та відома місцева діячка, була допущена до адвокатської практики перед Найвищим Судом ЗДА з днем 20-го травня ц. р. Вона була одною із 35 жінок-адвокаток із стейту Массачусетс, що їх сенатор Солтонстол рекомендував на допущення до практики перед Найвищим Судом. П-а Анна Чопик закінчила з найвищим відзначенням свої правничі студії та була прийнята до Адвокатської Палати в 1936 році. Сьогодні вона є членом стейтової і федеральної Адвокатських Палат, членом массачусетської Асоціяції Адвокатів та членом Асоціяції Адвокатів-Жінок. Крім своєї активности в УНСоюзі та в місцевій громаді, адв. Анна Чопик відома ще головно як бувша містоголова Ліґи Української Молоді та Товариства Українських Професіоналістів.

У СВІТІ

● **Єгипетський президент** Ґамаль Абдель Нассер проголосив новий декрет, який погрожує карою смерти або довголітньою в'язницею за саботажі, політичні плітки, образу особи президента, поширювання нелеґальних летючок, очорнювання і підготову до перевороту. Кара смерти погрожує також за „леґковаження незалежности країни, її єдности й територіяльної непорушности". Це — рідкий в новітній історії випадок, що карою смерти погрожується за образу президента країни.

● **Проти д-ра Джана Бодкіна Адамса**, англійського лікаря, якого оправдано в сенсаційному процесі за убивство пацієнтки, розпочато судове переслухання, що — за англійською процедурою — попереджає судову розправу, в справі 15 інших різних провин: обману, привласнення, порушення закону про крематорії і т. д.

● **Винстон Черчил**, прилетів на три тижні з Лондону до Ніцци. 82-річного колишнього прем'єра супроводить його донька Сара. Черчила зустрічав на летовищі видавець його творів Емері Рівз, у віллі якого замешкав „сер Винстон". Черчил вийшов з літака з обов'язковою грубою сиґаро в роті.

● **„Змова в Йорданії** проти короля Гуссейна — це брехня і вигадка американської амбасади в Аммані", — заявили московські „Ізвєстія" і московське радіо. Большевики казяться з люті, що не вдалося їм перетягнути Йорданії у просовєтський табір Єгипту та Сирії і що молодий, відважний король Йорданії Гуссейн публічно затаврував змову проти нього, як комуністичну роботу.

● **Новий італійський прем'єр** Адоне Золі має велике почуття гумору і любить жартувати з самого себе. Низького росту, грубий і лисий, він жартома заявляє, що так само виглядав мітичний Адоніс, коханець богині краси Венери. Коли під час останньої війни його арештували були фашисти і погрожували вибити йому всі зуби — він відповів: „Не можете зробити це!" „Чому?" — спитали здивовані фашисти. „Бо мої зуби штучні". Маючи 69 років, він ходить цілу, інколи в Італії дуже холодну зиму без плаща. Новий прем'єр не має помешкання в Римі і доїздить з Флоренції, де живе з дружиною і шістьма дітьми.

● **Новим генеральним секретарем** організації Північно-Атлантійського Пакту (НАТО), — військово - політичного бльоку 15-х вільних держав, став від 15 травня ц. р. колишній бельгійський прем'єр і міністер закордонних справ, Генрі Спаак, один з найчільніших державних мужів західнього світу. Він прийшов на місце англійського лорда Ізмея.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СУЕЗ — ПРОБНИЙ КАМІНЬ ОН

Міжнародний світ — читали ми в пресових коментарях минулого тижня — був заскочений несподіваним зголошенням скарги Франції проти Єгипту за ламання ним постанов що їх сам прийняв був щодо Суезького каналу. Несподіванка полягала в тому, що чейже 26 квітня ц. р. Рада Безпеки перевівши дискусію над так званою Деклярацією єгипетського уряду в справі Суезького каналу, разійшлась без прийняття будь-якої резолюції, що — за традицією Об'єднаних Націй — дорівнювало мовчазній апробаті тієї Деклярації. Вправді, західні держави висловлювали свої застереження і вважали, що одностороння єгипетська Декларація не вичерпала ще всієї проблеми, але фактично криза ніби закінчилась після того, як всі користувачі Суезького каналу рішили припинити його бойкот і скерували свої кораблі знову цим водним шляхом. Крапку над „і" поставила Англія, яка 13 травня ц. р. рішила приєднатися до тих західніх держав, що припинили бойкот Суезького каналу.

Франція — це єдина західня держава, яка не погодилась на згадану єгипетську Деклярацію і не признала її за базу для дальшого користування Суезьким каналом. Очевидно, що, вирішивши продовжувати бойкот Суезького каналу і радше перебувати в політичній ізоляції, ніж погодитись на умови, продиктовані Єгиптом, Франція мусіла мати для цього преважливі причини: адже англійці тільки тому стали „реалістами" й припинили не тільки воєнну, але й дипломатичну кампанію проти Єгипту, що усвідомили величезні втрати, яких зазнає англійська економіка через таку кампанію. Франція, що переживає велику господарську кризу в зв'язку з затяжною війною в Альжирі, мала б ще більше причин замиритись з Єгиптом і відновити торговельні зв'язки з цілим Середнім Сходом через короткий шлях Суезького каналу. Проте, водночас Франція мала ще поважніші причини — відхилитись від лінії найлегшого спротиву і піти шляхом ізольованої дальшої боротьби проти Єгипту.

Для інтересів Франції загроза активного підтримування Єгиптом антифранцузького руху в північній і середній Африці — це смертельна справа. Поруч із цим, так би мовити, строго егоїстичним підходом, який ще й тому неприємний для вільного світу, що він пов'язаний з назадництвом французьких колоністів в Африці, в'яжеться глибший підхід суто принципового характеру: вроджена французам ненависть до авторитарних систем та нехіть іти на „угодівство" з диктаторами. Немає для Франції прикрішого спомину, як участь французького прем'єра Даладіє в мюнхенському угодовецькому договорі з Гітлером 30 вересня 1938 р.

Але є в цій справі ще один момент, який переступає межі всіх інтересів Франції, чи будь-якої іншої одної держави. Це основне питання про практичну вартість Об'єднаних Націй, як інструменту миру. 12 жовтня мин. року Рада Безпеки ОН одноголосно, отже й голосом СССР, затвердила так званих шість принципів, на які в таємних безпосередніх переговорах погодились були представники Англії, Франції і Єгипту. На цих шістьох принципах мала базуватись дальша поведінка Єгипту в усіх справах Суезького каналу. Між цими принципами було ствердження, що Суезький канал має бути відмежований від політики будь-якої держави. У своїй декларації з 24 квітня ц. р., яка була предметом згаданого засідання Ради Безпеки з 26 квітня ц. р., не було ані згадки про тих шість принципів, себто — іншими словами — Єгипет застеріг за собою право застосувати в кожній хвилині бльокаду у відношенні до кораблів будь-якої держави, з якою він зайшов би в конфлікт. Французький уряд і вся без вийнятку французька преса стали на принциповому становищі; якщо Об'єднані Нації мають перетворитись в установу, яка вимагає безоглядного підпорядкування її постановам тільки від демократичних країв, і яка потурає ламанню її постанов авторитарними державами — Совєтським Союзом, комуністичною Мадярщиною чи диктаторським Єгиптом, тоді Об'єднані Нації тратять рацію екзистенції і невідхильно зазнають долі Ліги Націй.

І тому й „Ню Йорк Таймс" вмістив над своєю статтею у зв'язку із скликанням цього останнього засідання Ради Безпеки в справі Суезу вимовний заголовок: „Об'єднані Нації на суді". Не Суезька проблема і не Єгипет, а Об'єднані Нації. Очевидно, практично ця справа згори безнадійна, бо право „вета" СССР на Раді Безпеки і внутрішня конфігурація членів Генеральної Асамблеї виключають всякі рішучі постанови, а 5.000 вояків „міжнародної поліції" — це ніяка екзекутивна сила. І тому скаргу Франції та скликане з приводу неї засідання Ради Безпеки не треба вважати за продовжування процесу з Єгиптом за Суез, а за демонстрацію проти безсилля Об'єднаних Націй, для існування яких справа Суезу стала ще одним пробним каменем.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

ВЕЛИКІ ДНІ НЕВЕЛИКОГО ЧОЛОВІКА

„Це для мене велика приємність, що я знову тут, і це велика честь, що ви мене вітаєте". Це мусіло бути сказане з справді особливим почуванням, коли президент Південного В'єтнаму Нго Дін Дієм говорив ці слова в подяку на Айзенгаверове привітання в Національному Аеропорті у Вашингтоні, вполудне 8-го травня 1957 року. Адже ще чотири роки тому Дієм був невідомий політичний утікач, що жив скромно в цій країні, як багато таких самих тікачів. Сьогодні він прилетів назад до цієї країни, але прилетів на особистому літаку президента Айзенгавера, і червоний килим був постелений йому під ноги. Вітав його, як рівний рівного, Президент великої Американської держави, і двадцять один гарматний постріл пролунав йому на честь; і почесна сторожа стояла наструнко, і півсотні тисяч глядачів вітали його вздовж вулиць столиці. Ще кілька років тому, бувши тут політичним еміґрантом (1951-1953), він часто надаремне стукав до дверей державного департаменту, щоб переконати американських політиків — державних підсекретарів і їх заступників, — що Америці слід змінити політику і що годі піддержувати французьку колоніяльну лінію у В'єтнамі... Сьогодні державний секретар Доллес вітав його з приїздом, а чорні, лискучі лімузини з написом державного департаменту, з американськими і в'єтнамськими прапорцями возили його по вулицях столиці, замаяних хоругвами вільного В'єтнаму.

Колись він напевно з тугою дивився на білу копулу Капітолю, під якою формувалась закордонна політика Америки, зокрема й доля його країни. Тепер його запросили промовляти на об'єднаній сесії обох палат Конгресу.

І ще чотири роки тому не тільки Нго Дієм був невідомим виселенцем, а і його батьківщина була формально звичайною французькою колонією, правда вже тоді у вогні боротьби з комуністичною ребелією. Але котилися події, прийшла поразка під Дієнбієнфу, поділ країни, — і поворот Нго Дієма додому. Французький ставленець Бао Дай, імператор, вже не зміг рятувати країни від комуністичного заливу. Але зумів це зробити непоказний, скромний з вигляду, спокійний з вдачі Нго Дін Дієм. Сьогодні його невелика країна, Південний В'єтнам, що змістилася б три з половиною рази на території України, є вільною республікою в межах Французького Союзу. Мала розміром, невелика числом населення (всього 12 мільйонів) — вона велика амбіціями й перспективами, важлива своїм геополітичним положенням. А її президента з особливою увагою вітав президент Америки.

Певно, що президент Айзенгавер свідомо виявив таку увагу до през. Дієма: так і можна бачити, що звернений він очима на Схід — Середній чи Далекий. За чотири з половиною роки свого урядування Айзенгавер оце вдруге виїхав особисто на летовище зустрічати гостя. Перший був король Савд з Арабії — теж рішальна особистість у протибольшевицькій коаліції. Не один голова держави відвідував Вашингтон в останніх роках, але кожного вітав Айк тільки на порозі Білого Дому...

Здається, що було б це аж надто людським відрухом якби Нго Діємові насувались такі рефлексії, коли йшов він, під звуки Штравсової „Казки Віденського лісу" знову по столиці Америки, в таких змінених умовинах. І було б це людське, якби був тепер гордим. Але якщо був — не було цього видно на його обличчі, з його постави

У Вашингтоні чимало є екзотичних мешканців, зокрема студентів із Далекого Сходу. Нго Дін Дієм чомусь нагадував мені одного з таких студентів, тихого, скромного й поважного: волосся в нього чорне, аж з синім відблиском і лице молоде. Тільки літа і уряд додали ваги його тілу. Малий він на зріст, але нічого немає в ньому з наполеонівського виразу на обличчі. Всіх вразив його аж надто скромний вигляд, здержлива поведінка і неначе здивування та засоромлення цією особливою увагою, яку йому присвячують. „Малим чоловіком з великою гідністю" назвали його репортери; а одному видався він неначе звичайним бизнесменом у бизнесовій подорожі.

Для столичної публіки Нго Дін Дієм не був особливою атракцією, бо замало реклями попередило його приїзд. Коли президентська валка їхала з летовища до традиційного Блер Гавзу на Пенсилвенія Евню, навскоси від Білого Дому, всього 50 тисяч глядачів стояло вздовж вулиць. Але й між ними левина частина були туристи, яких тепер тисячі й тисячі можна бачити на вулицях столиці. Та й самого Нго Дієма називають тут тільки „туристом число один". Коли їздив він до пам'ятника Невідомому Жовнірові на Арлінгтонському Національному Кладовищі, коли відвідував Найвищий Суд — „тінейджери" — туристи могли вільно фотографувати його на спомин. І не було навколо його особи ніякого особливого настрою непересічности, оригінальности чи навіть екзотичности. Звичайна столична „гавзвайф", що все знає і завжди „добре поінформована", з деяким легковаженням могла сказати: „От ще один приїхав по гроші". І дарма ви пробуватимете переконати її, що Нго Дієм хоче радше подякувати за стару поміч. „Очевидно, — скаже добродійка. — треба наперед подякувати за старе, щоб просити про нове; це ж дипломатія!" І так „ю кен'т він" не можна виграти проти впертої публічної опінії. В її основі лежить психологія багатої панночки на виданні, що підозріває кожного жениха в залицянні до її грошей. Але інколи думаєш: чи не надто велика „політична щедрість" Америки виробила в неї, власне в її пересічного всезнайка-політика такий спрощений підхід до справ? В кожному разі, якщо Нго Дім Дієм і потребує американської допомоги, то прийняття його в столиці цієї країни вказує на те, що й Америка потребує його. Політичні зустрічі, наради, обід у Білому Домі, сніданок у Ніксонів, обід у Доллесів, прийняття для дипломатів в готелі Статлер, коли він мусів стиснути руки приблизно тисячі осіб, чи не відплатне прийняття для през. Айзенга-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПЕРЕБІГ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Децентралізація промисловости в СССР триває вже три роки. Надзвичайна травнева сесія Верховного Совєту СССР лише остаточно встановила нові форми і засяги керівництва промисловістю.

Набагато розширено права українських органів у керівництві господарством. На Україні створено республіканські міністерства вугільної промисловости, чорної металюрґії, будівництва підприємств вугільної промисловости, будівництва підприємств металюрґійної і хемічної промисловости. Ці чотири міністерства керуватимуть промисловістю України, якою керували раніше з Москви. За останні роки у відання українських міністерств передано близько 10 тисяч підприємств. А за останні три роки з московського союзного підпорядкування передано у відання союзних республік близько 15 тисяч промислових підприємств. В управління республіканських органів України передано лише більшого розміру 1696 підприємств. Рік тому заступник голови Державної Економічної Комісії СССР, Дігтяр, заявляв, що до початку децентралізації підпорядкована республікам промисловість становила лише 30 відсотків усієї промисловости СССР, і що цей відсоток має піднятися до шістдесяти. Тепер це співвідношення уточнено. Сьогодні питома вага промисловости, підпорядкованої національним республікам, становить 55 відсотків, тоді як у 1953 році становила лише 31. Зокрема по Україні перебіг децентралізації має такий вигляд: у 1953 році продукція підприємств, підпорядкованих республіканським органам, становила 36 відсотків, в 1955 році збільшилась до 67, а в 1956 році становила 76.

З представників республік створено Економічну комісію при Раді Національностей СССР. В цій комісії полагоджуватимуть економічні відносини між республіками. Розширено права директорів підприємств. Уряди республік дістали більше права розпоряджатись фінансами. Ліквідуються різні всесоюзні установи, які тримали в своїх бюрократичних руках все господарство СССР.

В міру корінної перебудови керівництва народним господарством виявляється його колоніяльний характер. Справа не лише в тому, хто керуватиме промисловістю, а й в тому, хто споживатиме продукцію. А про це найменше говориться. Міністер фінансів Звєрєв заявляє про збільшення бюджету національних республік. При попередніх розрахунках бюджет Російської Федерації зросте більше, ніж у півтора раза, а України — приблизно на одну третину. Отже, рівности немає. В розпорядженні союзних республік в цьому році залишиться лише коло 30 відсотків усіх прибутків державного бюджету.

Ґрунтовна перебудова керівництва промисловістю пояснюється політичними й господарськими мотивами. Надмірна централізація стала заважати розвиткові, в національних республіках виросло досить кадрів, здібних на місцях самостійно керувати промисловістю. При цьому совєти рішуче заперечують занепад господарства. Мовляв, було добре, а ми от хочемо зробити ще краще. Насправді ж „найпередовіша в світі плянова економіка" перебуває в великому занепаді. Наприклад, Маленков на 19 партз'їзді в жовтні 1952 року заявив, що „зернова проблема, яка вважалася раніше найгострішою й найсерйознішою проблемою, вирішена з успіхом, вирішена остаточно і безповоротно". Незабаром після цієї оптимістичної заяви почалося „освоєння" цілинних земель, щоб забезпечити нестачу зерна. Тепер партія знову закликає населення „зробити 1957 рік переломовим роком у боротьбі за збільшення виробництва зерна". У вересні 1953 р. пленум ЦК партії ухвалив постанову протягом двох-трьох років забезпечити населення картоплею та іншими харчовими продуктами. Минули ці два-три роки, а харчова криза триває. 22-го квітня Фурцева заявила: „Звичайно, ми ще не можемо повністю задовольнити всі потреби і запити нашого народу. Про всі нестачі партія говорить народові прямо і відверто". У найкраще забезпечуваній Москві бракує картоплі, і довозити її приходиться з України, ще гірше з м'ясом. В Москві відчувається різка нестача мешкань. У „Блокноті Агітатора" (ч. 4) читаємо, що в Москві „мешкань не вистачає, і житлова проблема залишається покищо однією з найгостріших проблем нашого життя". Масовий випуск бракової продукції, низька її якість, грабунки, розтрати, низька оплата робітників позбавляють їх бажання працювати — такий стан народного господарства СССР, про що день-у-день пише преса.

Також низи почали домагатися собі більших прав у керівництві господарством. Партія й уряд мусіли піти на ці вимоги. І чим більших розмірів набирала децентралізація, тим упертіше робить наголос московська бюрократія на необхідність залишити за центром основне керівництво. Журнал „Вопросы Экономики" (ч. 2) попереджає, що перебудова промисловости мусить забезпечити розв'язання господарських проблем із загальнодержавних позицій „при недопущенні будь-яких місцевих тенденцій", що децентралізація не може привести до „замкнености економічних окремих районів". „Коммунист" (ч. 4) зазначає: „Скріплення централізованого плянування служитиме ґарантією дотримання загальнодержавних інтересів, допоможе переборювати місцеві інтереси".

Боротьба народів СССР проти економічного колоніялізму Москви вступає в нову фазу.

Л. Лиман

ЛЕКЦІЇ АЛЬЖИРУ

Париж. — Уже минула війна доказала, що живемо в добі воєн тотальних. Літаки та летунські бомбардування переносять фронтову небезпеку на всю територію ворога, а в майбутній війні не буде під цим оглядом вийнятків внаслідок розвитку т. зв. стратегічного летунства і ракет далекого засягу. Крім того, модерна війна вимагає такого напруження продукції, що вирішує її все населення країни, його труд, страждання та витривалість у стражданнях, а не лише вояк на фронті, як це було колись.

Буржес-Монурі, міністер оборони Франції, напередодні парляментарних дебатів у справі бюджетних ощадностей і нових податків, склав для преси деклярацію, в якій висловився про сучасну війну в Альжирі й про нову мілітарну політику Франції.

Щодо ситуації в Альжирі, то міністер підкреслив, що півмільйонова армія залишиться там доти, доки не буде встановлений спокій. Він признав, що ця акція коштує дуже дорого, зуживає надзвичайно багато матеріялів, зубожує державу і, щоб витримати, треба не тільки додаткових видатків, але й треба зреформувати структуру, щоб при зменшенні видатків осягнути більшої ефективности наявних частин.

При цьому він заявив, що для оборони Франції проти небезпеки атомової та водневої зброї треба, щоб нація становила повну єдність з армією. Це в свою чергу вимагає припинення всякої пропаганди проти армії, бо як же молодь може брати участь в армії і різних територіяльних частинах, коли її зогиджують військо й військову службу, поширюючи інсинуації, що французька армія займається знущанням, тортурами й т. п.

У пресі й неперіодичних виданнях, що виходять у Франції, повно протестів проти метод, якими ведеться „пацифікація" в Альжирі. Міністер оборони заарештував ген. Боллярдьєра, який відмовився командувати оперативним відтинком в Альжирі, подаючи як причину — неморальність метод. Цей же міністер поставив у стан оскарження відомого журналіста й письменника Ж. Серван-Шрайбера за репортажі з Альжиру, в яких він твердить, що там вживається фашистських метод.

У чому полягають ці методи? Серван Шрайбер твердить, що вся політика й воєнні операції в Альжирі проходять в дусі колоніялізму, коли мусульман трактується як нижчу расу, життя якої нічого не важить. Усю владу в руках тримають колоністи, і їхнім в'язнем є міністер-резидент Лякост. Навіть військові командири зобов'язані вдаватись до сліпих репресій під натиском колоністів.

Репортажі Серван-Шрайбера зробили велике враження на загальну опінію у Франції. „Експресс", якого Шрайбер є директором (це становище, на колишні умовини на Західніх Землях України, нагадує становище відповідального редактора з тим, що директор у Франції є першою особою після видавця), публікує сотні листів альжирських комбатантів, які потверджують правильність його репортажів. „Фіґаро" публікує статті з протилежними ствердженнями. Але загал схильний більше вірити опозиції, як урядові.

Серван-Шрайбер твердить, що в Альжирі ведеться політика сліпих репресій для задоволення особистої ненависти, ресентименту, жадоби помсти. Нема нікого, хто б розумів, що треба нав'язати з мусульманами дружні відносини. Сліпі й масові репресії проти населення тільки ставлять його по боці повстанців, поглиблюючи ненависть до французів.

Але на цьому Серван-Шрайбер не спиняється. Він твердить, що західні великодержави одного дня змусять Францію залишити Альжир, і вся теперішня війна буде чистою втратою людського життя і коштів, а також втратою французького престижу й французьких духових впливів в Африці. Він вважає, що в цій війні, в якій для помсти за смерть друга командування дозволяє воякам вистрілювати цивільне населення або тортурами видобувати зізнання, — деморалізується французька молодь, і коли вона вернеться до Франції із зруйнованою ієрархією вартостей, то й у Франції буде знищена демократія, бо в мільйонів молодих людей знищиться почуття основ демократії, якими є пошанування права й людської гідности.

На доказ такого морального знищення Ж. Серван-Шрайбер наводить приклад, як ця система насильства проходить в Альжирі згори донизу: навіть його, французького старшину, шиканували інші французькі старшини за його переконання. Його шантажували в установах міністра-резидента, погрожуючи найгіршими компромітаціями, якщо він спробує змальовувати дійсність в Альжирі. Взагалі змальований ним образ відношення соціялістичного уряду до радикальної опозиції нагадує образ відносин в колишній Польщі, де „пан постерункови" міг всякій опозиції відібрати право будьщо говорити, де в суді вирішували поліційні свідки і т. п.

На нашу думку, у Франції так зле не є. Найкращим доказом цього є те, що за сотні чи й тисячі публікацій проти альжирської війни, проти її метод ніхто ще в кримінальне сидить, а коли й сидітиме то після розправи, на яку може викликати свідків і т. п. Це ще дуже далеко до відносин у довоєнній Польщі. Але нема сумніву, що війна в Альжирі стає щораз більш непопулярною, і дуже скоро уряд стане перед важким питанням: як вийти з ситуації?

Р. Лякост, міністер-резидент в Альжирі, ще на початок вересня минулого року обіцяв закінчення війни. Тепер вже ніхто не ставить реченців. Тепер уже вгадують реченці — наскільки вистачить Франції девіз на закуп нафти, вугілля й інших необхідних для індустрії сировців. Але найбільш загрозлива ситуація — безперечно — на відтинку молоді. Вона вертається з Альжиру — не спеціялізована в тортурах, ні, — але вертається з переконанням, що тільки дурні йдуть у воєнні операції як охотники, що тільки дурні кладуть своє життя, а кожен розумний старається якнайкраще „декуватись", щоб спокійно дочекатись свого звільнення.

Ось в цьому криється небезпека, бо хто раз навчиться у війні викручуватись, той буде викручуватись і тоді, коли треба буде боронити Францію. Хто раз навчиться сам собі визначати закони й рації, той визначатиме їх завжди. В кожному разі тоді, коли йому захочеться.

Казав один з французьких політиків: „Слушно заявляють, що проти комуністичної пропаганди треба поставити пропаганду національну. Але національна пропаганда повинна спиратися на національній програмі. А де вона?"

Справді, французька внутрішня ситуація нагадує нашу, українську внутрішню ситуацію. Кожен має дуже правильну думку, але кожен переконаний, що правильна тільки його думка. Тому — ніхто не може почати від узгіднення своєї думки з думкою іншого, і національної програми нема.

О. Д-вич

Г. Мироненко | Авторські права застережені.

СОВЄТСЬКІ ПАРТИЗАНИ НА КИЇВЩИНІ

(З дій совєтської партизанки в Україні у другій світовій війні)

(2)

Виконуючи вказівки головного штабу, Науменко пов'язався навесні 1943 р. з Ковпаком, що перебував на Пінщині, і почав діяти за його стратегічним пляном захоплення Києва. Крім того почав співпрацювати з меншими, льокальними групами диверсантів, а також з секретарем парторганізації Куровським та уповноваженим головного штабу Войновим, що діяли у Кодринських лісах. У групі Науменка був представник головного штабу Черняк, скинений з парашутом весною 1943 року.

У зв'язку з зміною ситуації на фронті, а зокрема під Сталінградом, дії совєтських партизанів набрали одвертішого характеру і від спорадичних перейшли в пляново офензивні. Всі просовєтські елементи, що перебували в лісах, намагалися тепер виправдувати свою довгу бездіяльність у запіллі німців. Головний штаб неоднократно і недвозначно у своїх вимогах до партизанів підкреслював їх пасивність і навіть погрожував: „Ми ідьом і потребуєм от вас отчота... Вашей бездеятельности родіна і партія вам не простят"...

Співдіючи з Ковпаком, Науменко почав робити терористично-диверсійні випади і поза межами опанованого ним терену. У селі Ясногородка він взяв у полон 11 місцевих поліцаїв і тільки дякуючи тому, що всіх комуністів, які лишилися у селах району, поліція тримала як закладників — полонених поліцаїв не розстріляно.

На допитах цих поліцаїв брали участь і обидва брати Науменка — один як командир відділу, другий як політкомісар. Перший настоював на розстрілі їх, а другий домагався від них тільки нелеґальної співпраці. „В обороні життя товаришів, взятих вашою поліцією у закладники, дарую вам життя. Ідіть на волю, але співпрацюйте з нами"... — казав брат Науменка.

В іншому селі Димерського району партизани Науменка взяли в полон 17 українських поліцаїв і всіх їх на місці розстріляли. Не краще поступали вони і з мирним населенням.

Готуючись до спільної з Ковпаком акції здобуття Києва, Науменко під загрозою розстрілу перевів в опанованому ним районі ще й примусову мобілізацію мирного населення, забираючи чоловіків до 65 років, жінок і навіть 14-16-літніх дітей. Партизани оточували села, забирали людей, чіпляли їм на плечі рушниці без набоїв і демонстративно водили групами по вулицях, примушуючи тероризувати й грабувати населення. В такий спосіб „змобілізовані" люди потім уже боялися вертатися додому.

Крім того партизани Науменка робили в селах засідки й нападали на німецьких вояків та жандармів. Німці ж, замість шукати винних, жорстоко мстилися на беззахисному населенню.

Розгром групи Науменка в лісі під Броварами стався в серпні 1943 року. Головну ролю в цьому відіграв відділ донських козаків, що за три місяці перед тим, з відома німців, перейшов на сторону Науменка. Боями проти німців і мадярів здобувши довір'я ватажка групи, козаки стали його авангардною частиною і займали найголовніші стратегічні пункти. Але одночасно вони тримали зв'язок з німецьким генералом Ґальтерманом, що діяв проти партизанів. Під час рішального бою німців з групою Науменка козаки відкрили фронт і обернули зброю проти большевиків.

Трикутник в районі Дніпро-Десна протягом трьох днів був від партизанів очищений. Втрати партизанів убитими й тяжко пораненими сягали до 4000 осіб. Однак, в цьому числі совєтських активістів було заледве 500-600, а решта були це ні в чому не повинне мирне населення, примусом змобілізоване, або загнане у ліс німецьким терором. Сімнадцять сіл, під час очищування району від партизанів, німці спалили, а майно пограбували. При цьому старших людей вивезли в село Козаровичі, Димерського району на торфорозробки, а молодь — до Німеччини.

Проте, Науменко з малою групою активістів урятувався і втік до А. Фьодорова, що оперував на Білорусі. Це — наявний доказ, який підтверджує, що німці в акції проти партизанів були нетільки недосвідчені, але й безпорадні. Опанованих партизанами лісів і багнищ вони уникали і боялися їх більше як совєтських „катюш". Це й уможливлювало іноді втечу головного ядра заатакованої групи партизанів.

Під час розгрому групи Науменка знайдено в урочищі „Городське" партизанський шпиталь. Тут були глибокі й довгі траншеї з вкопаними по боках ліжками на дві особи кожне. Зверху траншеї були накриті матерією з парашутів і замасковані. Причина відбирання партизанами у населення подушок, перин і білизни тепер вияснилась: все це було потрібне не тільки їм самим, але й раненим у шпиталі.

Про бойові операції групи Науменка совєтська преса і радіо ширили повні похвал вістки і ставили їх за приклад іншим партизанам. Тим часом Науменко, за вказівками згори, ширив між своїми партизанами і мирним населенням чутки, що він — проти Совєтів, а проти німців тільки тому, що вони переслідують його і українську людність.

Населення України до совєтських партизанів наставлене було рішуче ворожо, але й до співпраці з німцями також не поривалось. Німці були явними ворогами й так само, як Совєти, жорстоко поневолювали Україну.

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників

ОД ГОЛОСУ ПАШИТЬ...

Од голосу пашить і віє
Солодким запахом вишень,
Що розцвіли в ясній надії
На літній синьоокий день.

Ніч, місяць, верби, шелестіння,
Обійми рук і щастя мук,
І в невимовному горінні
Жагучий солов'їний звук.

Над плесом ставу сонні трави,
Татарське зілля, плач лілей, —
І голос милий та лукавий
Напівзакоханих дітей.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

ЗАКЛИК УККА

ДО ГОЛОВНИХ УПРАВ 17 ЦЕНТРАЛЬНИХ І 475 МІСЦЕВИХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Після закінчення ділового року 1956, при замкненні рахункового діловодства Українського Конґресового Комітету і Українського Народного Фонду, стверджено, що 17 Центральних і 475 місцевих Українських Організацій, що є членами Централі УККА, все ще не вирівняли своїх членських вкладок за 1956 рік.

В такій ситуації, Український Конґресовий Комітет звертається оцим публічно до всіх своїх членів, що залягають членськими вкладками, щоби найпізніше до 29 травня 1957 вирівняли свої залеглості і таким чином допомогли Централі утримувати членські рекорди в найліпшому порядку.

Зокрема звертається Конґресовий Комітет до Вш. Членів Управ місцевих Організацій, щоби самі перевірили на місцях, чи їх Організація вислала вже членську вкладку, а якщо ні, то нехай допильнують, щоби це сталося в згаданому реченці.

Для інформації зазначується, що на Річних Зборах Краєвої Ради УККА, які відбудуться в днях 1—2 червня 1957 р. в Ню Йорку, буде представлений поіменний список всіх членських Організацій, Центральних і Місцевих, виказуючи їх вплати за роки 1950—1954 і окремо за роки 1955 і 1956.

Український Конґресовий Комітет Америки

Ню Йорк, 20 травня 1957.

УВАГА! НЮ ЙОРК Й ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в АМЕРИЦІ

— влаштовує —

в НЕДІЛЮ 26-го ТРАВНЯ 1957 року о год. 7-ій вечора

в залі Washington Irving High School Auditorium, 40 Irving Place (Corner East 16th St.,) NEW YORK, N. Y.

АКАДЕМІЮ

для вшанування Св. Пам'яті

СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки

В 31 РІЧНИЦЮ ЙОГО ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

В цьому році припадає 40-ліття відновлення Української Державности та утворення її Збройної Сили, творцем і Головним Отаманом якої був Симон Петлюра.

На Академії доповідатимуть: Майор Петро САМОЙЛІВ і п. Олексій ШЕВЧЕНКО.

В мистецькій частині програми Академії беруть участь:

а. Хор Української Православної Катедри св. Володимира в Ню Йорку (14-та вулиця), під диригентурою проф. В. ЗАВІТНЕВИЧА;

б. Виступають: відома співачка п-ні Ганна ШЕРЕЙ і молода співачка п-на Люся ЯРОШЕНКО.

В той же день — в НЕДІЛЮ 26-го ТРАВНЯ 1957 р. — після Служб Божих в Українських Православних Церквах м. Ню Йорку й околиці — будуть відслужені

ПАНАХИДИ

Просимо всі Українсько-Американські Організації, Установи, Товариства, а зокрема Вояцькі та Молодечі Організації і Українське Суспільство, взяти участь в цих урочистостях. Запрошуємо Організації і Товариства прибути з прапорами!

КОМІТЕТ

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Гемтремк, Міш.

Концерт в честь Тараса Шевченка.

Українська Школа при укр. кат. Церкві Непорочного Зачаття Діви Марії в Гемтремку виказує чимраз кращий розвиток. Число учнів цієї Школи дійшло до 465, а з кожним роком фреквенція збільшується. Українську Парохіяльну Школу побудовано за часів тодішнього пароха Гемтремку, а тепер Преосв. Кир Йосифа Шмондюка, а новий парох о. декан д-р Степан Кнапп обняв школу під свою особливу енергійну опіку. Провід школи лежить в руках сестри-настоятельки Саломеї ЧСВВ, яка дбає з повною посвятою за добре навчання і за дальший розвиток школи. Між численними імпрезами школи слід відмітити концерт в честь Тараса Шевченка, який відбувся в неділю 7 квітня ц. р. в просторій авдиторії школи. Шевченківське Свято зібрало доволі численну публіку, яка з великим зацікавленням слідкувала за продукціями нашої дітвори та за добірною програмою, яку з великою старанністю підготовили сестри й учительки школи. Треба було пережити разом з виступаючими учнями всі фази підготовки концерту, щоб мати точний образ вложеної праці. Учні школи довгий час перед концертом вивчали вірші Тараса Шевченка, ходили на проби і у своїх молодих серцях відчували тугу за їхньою Батьківщиною, якої красу так гарно оспівував наш народний геній. Концерт започаткував хор шкільних дітей відспіванням „Заповіту", а відтак віршів Т. Шевченка „Садок вишневий", „Сонце заходить", „Думи мої — думи". Декламації творів Т. Шевченка виголосили: Михайло Мозола, уч. II кл., Ярослав Колісник, уч. 6 кл., а рецитації віршів до реферату подали: Уляна Куниська, Віра Трешневська, Ростик Бойко, Ростик Мілянич і Ростик Качмар. Композиції на скрипку виконали учні Роман Мадич і Ярослав Щеснюк. В сценічній картині „Розрита могила" виконала сольоспів Рома Крохмалюк, а віддали персоніфікації „України" Маруся Фрейл, а „Духа козака" Михась Савчук — всі учні 8 кляси. В сценці „Дядько Тарас" взяли участь учні 5 кл. А., а саме Орест Когут як „Тарас", а в громаді дітей пастушків виступили з рецетаціями віршів Т. Шевченка: Олесь Марітчак, Богдан Княгиницький, Юрко Казанівський, Ліда Казанівська, Андрій Галів, Володимир Чубатий, Богдан Грицай, Мотря Кравс, Марта Федишин, Леся Луцик, Леся Ярецька, Аня Бойдуй, Д. Сліпак, Маруся Камінська, Леся та Даня Бойцуняк. Врешті „Псалми Давидові" виконали Квітка Дяків і Богдан Комоницький. Концерт закінчив хор молитвою: „Боже Великий". Наша молодь вийшла з концерту з піднесеним духом і напевно затримає враження з концерту на довгі літа.

О. М.

ВЕЛИКІ ДНІ НЕВЕЛИКОГО ЧОЛОВІКА

(Закінчення зі сторони 2-ої)

гера у в'єтнамській амбасаді — все це було на високому дипломатичному рівні. А його виступ на об'єднаній сесії обох палат Конґресу в четвер, 9-го травня, був не тільки суто політичною, але й дипломатичною та товариською подією. Вже задовго перед прибуттям гостя ми бачили, як заїздили перед ліве крило Конґресу десятки чорних „кедилаків", привозячи дипломатів світу та їх дам. На ґалерію Палати Репрезентантів могли дістатися тільки вибранці, за особливими картами вступу. А для жіночого року вибранців, це була нагода показати справжню ревію мод. Одна сенаторова співробітниця, що була теж на ґалерії, сказала опісля: „Містер Дієм мусів говорити добре, бо часто його оплескували там, в залі; я не чула, бо говорив він тихо; але зате капелюхи пань були прегарні!" Не знаю тільки, чи президент В'єтнаму звернув увагу на цю ревію моди в його честь (радше з його нагоди). Я схильний думати, що ні. У цій великій залі, і ще на тлі дужих постатей віце-президента Ніксона і спікера Рейберна, він стояв такий дрібний, неначе загублений, і тихо, спокійно читав свою промову. Не було в голосі його ні патосу, ні того домінуючого тону, притаманного амбітним людям невеликого росту. Говорив аж цивно речево, а проте, а може саме тому, зумів знайти такий живий відгук у слухачів. Хто знає, чи не цим саме осягнув він головну ціль своїх відвідин.

Був він у столиці чотири дні, і в неділю покинув її, щоб відвідати Ню Йорк і різні інші міста Америки.

А столична громада і принагідні туристи навчилися трохи географії, пізнали ще один прапор: три червоні смуги на золотому полі — прапор молодої республіки Південного В'єтнаму.

Можна підозрівати, що не одному теперішньому політичному втікачеві, що, як колись Нго Дім Дієм, з надіями стукають у двері заступників державного секретаря, мусіло в цих днях битись серце особливо сильно, і мріяли вони особливо буйно.

ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА ЦЕРКВИ СВЯТОЇ ТРОЙЦІ в НЮАРКУ, Т-ВО ПРИХИЛЬНИКІВ УНР, Відд. в НЮАРКУ і МОЛОДЕЧА ОРГАНІЗАЦІЯ ОДУМ

повідомляє, що

26-го ТРАВНЯ 1957 року,

після СЛУЖБИ БОЖОЇ (коло год. 11:30 дня)

в 31-шу РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ сл. п.

С. ПЕТЛЮРИ

Голови Директорії та Головного Отамана Військ Української Народної Республіки

в Українській Православній Церкві св. Тройці 315 Ваверлі Евеню, Нюарк, Н. Дж.

буде відправлена

ПАНАХИДА

В той же день, в залі Укр. Прав. Церкви св. Тройці, о год. 6-ій по полудні відбудеться — ВЕЧІР — присвячений пам'яті ВЕЛИКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ ГЕРОЄВІ.

Запрошується Все Українське Громадянство м. Нюарку та Околиць прийти і гідно та достойно вшанувати пам'ять Того, хто по 300-літній московській неволі Українського Народу, ПЕРШИЙ підняв клич БОРОТЬБИ за ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ!

Комітет

З КОНЦЕРТОВОЇ ЗАЛІ

ПЕРШИЙ КОНЦЕРТ СТРУННОГО АНСАМБЛЮ ІМ. Н. НИЖАНКІВСЬКОГО

Організований проф. Цісиком ансамбль виступав вперше дня 19 травня перед українською авдиторією. Програма складалася з творів Генделя, Моцарта, Чайковського та українських композиторів Недільського та Шутя.

В концерті взяла участь відома піяністка Дарія Каранович-Гординська, яка з успіхом виконала твори Шуберта, Гайдна, Ліста та Грудина. Найбільш вдало звучали соната Гайдна та ноктюрн Ліста.

Струнний ансамбль почав концерт сюїтою Генделя. Цей твір виконано в супроводі фортепіяну, партію якого, як завжди, музикально виконала пані Е. Чапельська. Молодий ансамбль, не зважаючи на труднощі умов його роботи і дуже короткий час його існування, показав певний рівень мистецького виконання. Він досягнув цілком доброго „ансамблю", а також динамічних відтінків та інших мистецьких нюансів. Можна думати, що при дальшій енерґійній роботі та підтримці нашої громади ансамбль матиме змогу існувати і розвивати далі свою мистецьку техніку.

Найбільш вдало під час першого концерту прозвучала сюїта Генделя та композиція Ґріґа, яка була гарно і барвисто оркестрована.

Організаторові ансамблю проф. Цісикові треба бажати багато багато сили та енерґії для його дальшої роботи. В цілому концерт був цікавий і різноманітний, і притягнув досить велику кількість слухачів. Проф. Савицький у короткому слові сказав про організацію та мистецькі завдання ансамблю.

Проф. Володимир Грудин.

Український Літературно Мистецький Клюб

Ню Йорк 144 2-га Ев.

З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю дня 24-го травня ц. р. відбудеться доповідь д-ра Григора Лужницького на тему „Бій за доґму в житті і в літературі". Початок о год. 8 вечора.

● 75-річного Андрю МекҐреґора, який живе самотно в гірській хатині, спаралізувало, і він вислав про це повідомлення своїм собакою до найближчого містечка. Заступник шерифа цього містечка вислав по нього авто, яким перевезено хворого до шпиталю. МекҐреґор пролежав хворий без жадної допомоги і харчів три дні.

ОКРУЖНА ТАБОРОВА КОМІСІЯ
Організації Української Молоді ПЛАСТ
подає до відома, що цього року відбудуться такі

ВИХОВНО-ВИШКІЛЬНІ ПЛАСТОВІ ТАБОРИ

на ПЛАСТОВІЙ ОСЕЛІ в Іст-Четґемі, Н. Й.

1. **Час тривання і Характер таборів:**
Виховні табори для юнацтва і новацтва відбуватимуться
в часі від 6-го липня до 2-го серпня для ХЛОПЦІВ
в часі від 3-го серпня до 30-го серпня для ДІВЧАТ.
Якщо вплине відповідне число зголошених, плянується зорганізувати в часі від 29-го червня до 6-го липня однотижневий ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР для юнацьких виховників (-иць), згідно з вимогами правильника про Кадру Пластових Виховників на **другий** ступінь вишколу КПВ та Відпочинковий Табір для **новаків і юнаків.**
З огляду на те, що ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ Пластової Молоді відбудеться в Канаді в днях 3, 4 і 5-го серпня ц. р., офіційний початок табору для юначок визначено на день 6-го серпня 1957 р.
2. **Таборові оплати:**
За 4-тижневий побут на таборі оплата від учасників виносить:
дол. 68.00 на покриття коштів прохарчування й опіки;
дол. 4.00 на адміністраційні витрати.
Якщо з одної родини є двоє осіб на таборі, вони платять по дол. 60.00 і тільки один раз адміністраційну оплату; якщо на таборі є з одної родини троє або більше осіб, вони отримують знижку по дол. 10.00 від особи з повної таборової оплати.
3. **Кошти подорожі** приїзду на табір і повороту з табору оплачують самі учасники.
4. **Зголошення учасників** приймають місцеві Проводи Пластових Осередків в часі від 1-го травня до 9-го червня 1957 р. При зголошенні треба:
а) предложити лікарську посвідку про стан здоров'я;
б) вплатити щонайменше дол. 20.00 від учасника на рахунок таборової оплати; решта оплати мусить бути вирівняна найпізніше на тиждень перед початком табору.
5. **Пересилка зголошень і грошей:**
У Ню Йорку зголошення приймають у Пластовій домівці при **140 2-ій Евеню** — в суботи від год. 10-ої до 12-ої. Зібрані в Осередках зголошення і оплати належить пересилати на адресу:

PLAST, Inc. (O. T. K.), 140 2nd Avenue, New York 3, N. Y.

Так само виставляти чеки чи грошові перекази (монійордери) на: PLAST, Inc. (O. T. K.). На вище подану адресу належить також звертатися за всіми додатковими інформаціями.

ЗА ОКРУЖНУ ТАБОРОВУ КОМІСІЮ:

Пл. сен. кер. В. Савчак в. р., голова — Ст. пл. вірл. Р. Абрамюк, писар

● Центральний Комітет комуністичної партії Франції відбув наприкінці минулого тижня триденні наради. Головними турботами французьких комуністів є: зв'язки з іншими комуністичними партіями, труднощі в спільному підпорядкуванні диктатові Москви з уваги на „бунт" проти Москви в різних сателітних державах і Юґославії, упадок членства після масакри на Мадярщині та безвиглядність концепції „народного фронту" у Франції. Тепер французькі комуністи найбільш використовують у своїй пропаґанді війну в Альжирі та справу Суезу для атак проти уряду.

ТИМЧАСОВИЙ КОМІТЕТ ПРИДБАННЯ ПЛАСТОВОГО ДОМУ в НЮ ЙОРКУ

— запрошує —

УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ТА ПЛАСТОВИХ СЕНЬЙОРІВ

на

ГРОМАДСЬКУ НАРАДУ

яка відбудеться

в СУБОТУ 25-го ТРАВНЯ 1957 року о год. 5-ій по полудні

в Пластовій Домівці — 144 2-га Евеню, в НЮ ЙОРКУ (Побіч Українського Народного Дому).

На порядку нарад: звіт з дотеперішньої праці Комітету, устійнення пляну праці на майбутнє та створення Постійного Комітету Придбання Пластового Дому в Ню Йорку.

ЗА ТИМЧАСОВИЙ КОМІТЕТ:

Володимир Савчак, Богдан Соболта, Петро Дармограй

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

В П'ЯТНИЦЮ 24-го ТРАВНЯ 1957 року

ДОПОВІДЬ

Д-РА **ГРИГОРІЯ ЛУЖНИЦЬКОГО**

НА ТЕМУ: Бій за доґму в житті і в літературі.

Початок о год. 8-ій вечора.

УВАГА! УВАГА!

УКРАЇНСЬКІ ВЕТЕРИНАРНІ ЛІКАРІ!

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

повідомляє, що

ВОСЬМІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться —

в СУБОТУ 8-го ЧЕРВНЯ 1957 року о год. 4-ій по полудні.

в ШИКАҐО, в залі УНСоюзу — при 841 Н. Вестерн вул.

В рямцях Зборів вшанування 60-річного Ювілею і 35-річчя наукової праці Почесного Голови Об'єднання професора, д-ра ІВАНА РОЗГОНА.

Д-р В. Помірко, голова — Д-р В. Ястремський, секретар.

АДРЕСА: 2644 W. Walton Street, Chicago 22, Ill.

Українське Лікарське Т-во в Америці,
Філія Метрополії Ню Йорк

повідомляє, що

З НАГОДИ З'ЇЗДУ ДЕЛЕҐАТІВ

ЦЕНТРАЛІ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА в АМЕРИЦІ і для ЗУСТРІЧІ ЛІКАРІВ з ГРОМАДЯНСТВОМ

— відбудеться —

в суботу, дня 1-го червня 1957 року

О ГОД. 8-ій ВЕЧОРА

в залях готелю VANDERBILT
на розі Парк Евеню і 34-ої вул. в НЮ ЙОРКУ

Репрезентаційний БЕНКЕТ

А ПІСЛЯ БЕНКЕТУ — О ГОД. 10-ій ВЕЧОРА — У ЗАЛЯХ ЦЬОГО Ж ГОТЕЛЮ

БАЛЬ

СТРІЙ ВЕЧІРНІЙ ◄ ➤ МУЗИКА В. БОСОГО

• ВСТУП ЗА ЗАПРОШЕННЯМИ •

ВСТУП НА БЕНКЕТ І БАЛЬ — $10.00 • ВСТУП ТІЛЬКИ НА БАЛЬ — $4.00

Запрошення і квитки одержати можна в ординації д-ра М. КРИЖАНОВСЬКОГО — 77 — 2nd Ave, New York; Телеф.: GRamercy 5-7699; в год. 9 рано до 1 по пол. та 5-8 вечора.

Дві ліберальні групи підтримують великий бюджет Азенгавера

Вашингтон. — Дві ліберальні групи звернулися з закликом до Конґресу, щоб не зменшував бюджету, який запропонував призидент Айзенгавер, бо бюджет ЗДА повинен через три роки виносити не 72, а 80 більйонів долярів. Між цими групами є Конференція для Економічного Поступу, яку очолює колишній голова Ради Економічних Дорадників за президента Трумана Ліон Г. Кейзерлінґ, і Американці за Демократичну Акцію. Заяву від цієї другої організації підписало 59 економістів, робітничих провідників і виховників. Обидві групи висміюють твердження тих членів Конґресу, які твердять, що бюджет в висоті 71,800,000,000 долярів „буде тягарем" для народної економіки, яка в річному відношенні становить 427 більйонів долярів. В заявах цих організацій твердиться, що ціни і платні збільшуються тому і бюджет не може зменшуватися. Конференція для Економічного поступу домагається зменшення податків для тих податковців, які мало заробляють, навіть і коштом незбалянсованого бюджету. Американці для Демократичної Акції твердять у своїй заяві, що не можна зменшувати видатків на будову шкільних будинків і на інші подібні цілі, бо економіка країни легко зможе витримати той бюджет який запропонував уряд на 1958 рік. Кайзерлінґ твердить що „консумпція — це основа повного добробуту", і тому треба всіми способами підтримати велику консумпцію в країні.

Американський імпорт в березні становив 1,13 більйона

Вашингтон. — Торговельний департамент повідомляє, що в місяці березні ц. р. до цієї країни привезли рекордово велику скількість товарів на суму 1,130,000,000 долярів. Дотеперішній імпортовий рекорд був в жовтні минулого року, але він був на 9 мільйонів менший в порівнянні з березнем 1957. Імпорт із березня 1957 р. був на 14 відсотків більший від імпорту з лютого ц. р. і на 3 відсотки більший від березня 1956. Імпорт в перших трьох місяцях цього року становив 3,241,000,000 долярів і був малощо більший від імпорту з 1956 року в тих самих місяцях — 3,226,000,000 долярів. Збільшився імпорт майже всіх товарів, крім городовинних харчових продуктів, напоїв і кави.

Нове ствердження приязни між Канадою і ЗДА

Вашингтон. — Новий канадійський амбасадор до ЗДА Норман А. Робертсон склав вірчі грамоти президентові Айзенгаверові, і при цій нагоді говорено про приязнь між цими двома країнами, яка була дещо захитана після самовбиства канадійського амбасадора Герберта Нормана в Каїрі. Президент Айзенгавер не говорив про Нормана з амбасадором Робертсоном, тільки заявив, що — „ЗДА і Канада створили атмосферу порозуміння і довір'я, в якій полагоджують всі справи, які виринають між ними. Амасадор Робертсон сказав Президентові, що приязні відносини між ЗДА і Канадою „можуть бути прикладом порозуміння й приязни та взаємної пошани між державами."

● Головний редактор журналів „Тайм" і „Лайф" Генрі Р. Лус, чоловік колишньої амбасадорки ЗДА в Римі, став в обороні федерального бюджету президента Айзенгавера. „Наша ціль — пише він, — обороняти поступ у світі і тому ми мусимо світові допомагати".

Посмертні Згадки

ЙОСИФ ГРИЦАЙ, член Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Міш., помер, по довгій недузі, 4-го травня 1957 року. Полишив у смутку сестру Євдокію в рідному краю, братанка Володимира Грицая в Канаді. Покійний походив з села Підгороддя, пов. Рогатин, Зах. Україна. Похорон відбувся 7-го травня 1957 р., при співучасті Приятелів і Знайомих, з пох. заведення до церкви св. І. Хрестителя, а опісля на кладовище *Holy Cross*. — В. Й. П!

П. Федик, секр.

КСЕНЯ ГАРАВУС, довголітна членка, Відд. 304 УНСоюзу в Боффало, Н. Й., померла 11-го травня 1957 р. Покійна народилася 1892 р. в с. Одрехова, пов. Сянік, Лемківщина. До ЗДА прибула 1907 р., а до Відділу вступила в 1924 р. Полишила у смутку доньку Марію, сина Петра, невістку Марію і доньку Дороту, зятя і 5 внуків. Похорон відбувся у середу 14-го травня, з пох. заведення до греко-кат. церкви св. І. Хрестителя, а опісля на цвинтар, при участі Родини. Знайомих і Членів. — В. Їй П!

М. Гнатик, секр.

ТАРЗАН, ч. 3869. До ваших послуг.

INSTINCTIVELY DISTRUSTING THE COLD-EYED OLGA, THE APE-MAN TOOK HER TO A NATIVE VILLAGE TO LEAVE HER AND BE FREED OF ANY OBLIGATION.

Інстинктовно не довіряючи холоднооокій Ользі, мавполюдина завела її до села тубільців, щоб її там залишити і не мати жадних зобов'язань.

— Де ваш ватажок? — запитався Тарзан біля брами. Але тубільці мовчки дивилися витріщеними очима.

Тоді чванливо виступив наперед великий прикрашений чоловік. — Ватажок помер багато місяців тому. Можливо, що я, Туро, знахур, можу допомогти.